

FANTASIA

FANTASIA

Chloé De Meerschman

2018

Beefcake Publishing

Dit verhaal is opgedragen aan Chris, wier invloed
op mijn leven niet met woorden te omvatten valt.
Op deze manier blijft de herinnering aan haar levendig.

HOOFDSTUK 1:

EEN SUCCESVOLLE GAME-ONTWIKKELAAR

Ik heb nooit in magie geloofd. Op geen enkele manier geloofde ik in de onzin van 'het bovennatuurlijke' of wezens die net dat ietsje meer dan mensen zijn. Ik heb nooit geloofd in sprookjes of in de verhaaltjes die mijn ouders me vertelden vlak voor ik indommelde. Het waren verhalen die me hoop en dromen moesten bezorgen, maar ik vond het onzin, nutteloos en zelfs misleidend. Ik geloofde in de wetenschap, de vooruitgang en de technologie. En dat doe ik nog steeds. Bovendien vertrouw ik alleen maar op mezelf. Ik vertrouw alleen maar op mijn vijf zintuigen, die me dingen laten zien, voelen, ruiken, horen en proeven. Allemaal dingen die ik zelf kan waarnemen en waarvan ik met volle overtuiging kan vaststellen of iets al dan niet waar is.

Maar mijn recente reis naar een heel andere wereld veranderde ... alles. Ik liet het wetenschappelijke en het aardse los. Ik trok naar andere oorden, waar alleen de meest vindingrijke personen kunnen geraken. Ik verliet mijn veilige omgeving om mijn leven te gaan wagen in een absurde wereld vol bovennatuurlijke wezens. Ik zag mezelf veranderen van een computernerd tot een echte held. Ik ervoer het genot van voldoening en erkenning. Ik was niet langer de Jack De Valk van voordien, maar ik was wel meer de persoon geworden die ik echt wilde zijn. En diep vanbinnen altijd al ben geweest.

Het is een koude herfstochtend in Redwood City. De opkomende zon spreidt haar zonnestralen uit over het nachtelijke deken, dat de wereld in duisternis had gehuld. Telkens wanneer ik uitadem, komt een wolk van witte damp tevoorschijn. Ze zweeft doorheen de lucht en laat zich meeslepen met de wind.

De geur van versgebakken brood vibreert doorheen de lucht en glijdt mijn neusgaten binnen. Het water loopt me in de mond bij de geur alleen al. Ik kan haast niet meer wachten om aan de ontbijttafel te gaan zitten en mijn smakelijke aankopen te consumeren. Ik zal dit stevige ontbijtje goed kunnen gebruiken vandaag, want het wordt een belangrijke dag.

En waarschijnlijk ook een erg productieve dag.

Een laatste, koude rilling loopt over mijn rug vlak voordat ik het portier van mijn nieuwe wagen open. Ik plof neer op de lederen stoel en plaats mijn aankopen op de passagiersstoel naast me. De geur van mijn smake-lijke ontbijt mengt zich met de geur van het verse leder. Ik start mijn nieuwste aanwinst en luister genietend naar het geluid van de ronkende motor. Mijn handen tintelen tevreden wanneer ze over het stuur glijden. Mijn mondhoeken krullen genietend naar omhoog, waarna ik de auto in de eerste versnelling gooi en de parking afscheur.

Vrolijk fluitend plaats ik mijn aankopen op het aanrecht en laat ik de koffie doorlopen. Intussen trek ik mijn zwarte T-shirt over mijn hoofd uit, dat ik wil inwisselen voor een proper hemd. Ik maak aanstalten om me naar mijn slaapkamer te begeven, maar dat plan wordt tegengehouden door het vervelende gerinkel van mijn gsm. Op mijn opflikkerende schermpje verschijnt de naam ‘Fleur Verhelst’, waar ik breed om moet glimlachen.

‘Kan mijn allerliefste secretaresse niet wachten tot straks om me te vragen hoe mijn vrije dagen waren?’ vraag ik op guitige toon.

Fleur is niet zomaar een secretaresse, een onbelangrijke pion in mijn leven. Integendeel: ik had nooit gestaan waar ik nu sta zonder haar. Ze is erg belangrijk voor me en al zeker op zakelijk vlak. Zij regelt namelijk de financiële kant van de projecten.

‘Waarom verbaast het me niets dat je de telefoon opneemt met zulke domme opmerkingen?’ zucht de brunette aan de andere kant van de lijn. Ik grijns breed, klem mijn mobieltje tussen mijn schouder en mijn oor en stap goedgemutst naar mijn slaapkamer.

‘Nu ik je toch aan de lijn heb, kan ik je maar beter meteen mijn belangrijke vraag stellen.’

‘Je belangrijke vraag?’ herhaalt Fleur nieuwsgierig.

Ik trek mijn kledingkast wijd open en laat mijn vinger kieskeurig over mijn hemden glijden.

‘Zeg eens, Fleur’, ik grijns speels. ‘Zou ik een zwart hemd aantrekken of een rood?’

In mijn gedachten zie ik haar gezicht al voor me: ze zou haar ogen naar de hemel slaan en vermoeid zuchten. Ze zou zich afvragen waarom ze exact deze job aanvaard heeft en ze het al twee jaar met mij weet uit te houden. ‘Luister eens even Jack,’ snauwt ze geïrriteerd, ‘meneer De Wolf staat je

al op te wachten, samen met je nieuwe klant. Als je hier niet over een uur staat, dan ...'

'Relax schatje', onderbreek ik haar en neem het zwarte hemd zorgvuldig van het stapeltje. 'Je kent me toch? Wanneer je me zult beginnen missen, zal ik daar plots zijn.'

Fleur moet grinniken, en wanneer ze terug begint te praten, is ze opnieuw vriendelijk, zoals ik haar ken.

'Het feit dat ik je ken is net datgene wat me zorgen baart ... Wees maar voorzichtig met die nieuwe snelheidsduivel van je en tot straks.'

Ik schud grijnzend mijn hoofd en beëindig ons gesprek. Ik prop mijn gsm in de broekzak van mijn donkere jeans en trek intussen mijn zwarte hemd aan. Terwijl mijn vingers vaardig het kledingstuk dichtknopen, betreed ik weer de woonkamer van mijn erg moderne loft.

Ik sta er niet vaak genoeg bij stil, maar ik heb echt een prachtige woonst. Ik had bewust voor een modern interieur gekozen, maar toch met enkele jonge, jeugdige tinten. Ik ben zelf dan ook nog maar vierentwintig jaar en loop nog over van de creativiteit, wat zich geuit heeft in de aankoop van vele, rustgevende kunstwerken die mijn muren kleuren en andere decoratieve elementen die de strakke kamer aankleden. Maar de blikvanger van mijn appartement is, zonder twijfel, de lange muur die bestaat uit slechts een groot raam. Het biedt me een oogverblindend uitzicht over de skyline van Redwood City. Rechts van me bevindt zich de keuken, die goed uitgerust is met de nieuwste technische snuffjes, ondanks dat ik zelf eigenlijk amper kook. Links van me is het salon, en als je het mij vraagt, mijn lievelingshoekje. Een witte, lange draaihoekzetel strekt zich uit voor een plasmatelevisie met een drietal zwarte kussens die zorgen voor de nodige uitstraling. Voor de zetel, op een donzig wit tapijt, staat een glazen salontafeltje.

Met andere woorden: het appartement waarvan ik altijd al gedroomd heb en waarvoor ik erg hard heb moeten werken.

Met een dampende kop koffie in mijn hand neem ik plaats op een hoge stoel aan mijn eettafel. Ik neem een slok van mijn koffie en begin vervolgens de verse broodjes, die ik deze ochtend ben gaan kopen in de supermarkt, open te snijden. Ik besmeer ze rijkelijk met beleg, terwijl mijn ogen afdwalen naar de roddelblaadjes die, keurig in een boogje, op mijn ontbijt tafel liggen. Ik lees zulke bladen nooit, maar deze zijn speciaal. Een jongen met felblauwe ogen, een speelse glimlach en kort bruin haar kijkt me vanop de cover aan. Het is nog steeds vreemd om mezelf op deze

manier te zien, alsof ik een model ben of een beroemdheid, terwijl ik eigenlijk alleen maar een game-ontwikkelaar ben.

Correctie: een succesvolle game-ontwikkelaar.

Mijn vorige opdracht had ik met glans weten te voltooien. De klant was tevreden geweest, zeer tevreden zelfs en ik was er populair door geworden. Het lijkt wel een eeuwigheid geleden, maar eigenlijk had ik deze prachtprestatie nog geen vijf dagen geleden weten te volbrengen.

Ongeïnteresseerd blader ik doorheen het blad, zoekend naar de pagina's die me wel interesseren. Niet dat ik zo narcistisch ben, maar ik wil weten of de journalist zijn werk goed gedaan heeft door mijn werkelijke woorden op te schrijven. Ik heb er namelijk een hekel aan wanneer mensen mijn woorden verdraaien, of hij zijn eigen verhaal rond mij gecreëerd zou hebben, zodat het allemaal veel mooier en ambitieuzer voorgesteld zou worden dan het in werkelijkheid is. Met een kritisch oog bekijk ik de twee volledige pagina's, terwijl ik soms eens een hap van mijn broodje met smeerkaas neem. Mijn adem stukt in mijn keel bij het lezen van de kop en tussentitels: 'Jong maar groot in zijn werk', 'Creatieve godheid', 'Jack De Valk is de beste game-ontwikkelaar van de wereld' en 'zoals hij bestaat er maar een!' Het vleit me wel en die complimenten doen me wel eens goed. Het streelt mijn imago en al zeker mijn bekendheid. Als ik straks weer ga werken, dan is de kans groot dat er opnieuw zulke reputatie-verrijkende opdracht als de vorige klaar zal liggen. En dan zal ik er weer alles aan doen om deze met evenveel – of zelfs nog meer – succes te beëindigen als de vorige.

Gelukzalig gooi ik het roddelblad met een sierlijke zwaai terug op de tafel en veer op van mijn stoel. Mijn lichaam voelt stram aan, ondanks dat ik net drie dagen vrijaf had gekregen van mijn baas, om 'uit te rusten' na mijn grote succes. Ik had daarbij ook nog eens mijn auto en een gloednieuwe gsm gekregen. Ik hoefde al deze nieuwe, hoogtechnologische spulletjes niet, maar toch heb ik ze met een vriendelijke glimlach aangenomen. En al zeker wat de auto betreft: ik ben namelijk dol op snelle wagens!

Ik ruim snel de tafel af, fatsoeneer mijn haar, balanceer mijn autosleutels in mijn hand en verlaat mijn appartement.

'Kom op', mompel ik gefrustreerd en glij met mijn rechterhand doorheen mijn korte, bruine haar. Met mijn andere hand druk ik ondertussen op

mijn hoorn, in de hoop dat het verkeer daardoor wat vlotter zal verlopen. Tevergeefs.

Net op het moment dat ik besluit om mijn auto hier ergens aan de kant te parkeren en al lopend verder te gaan, wordt mijn aandacht door iets anders getrokken.

Door iemand anders is misschien beter.

Een jong meisje jogt roekeloos de straat over, zich niets aantrekkend van de auto's om zich heen. Ze draagt een zwarte broek met scheuren en een donkerblauwe pull. Zorgvuldig heeft ze de kap van die pull diep over haar hoofd getrokken, waardoor ik niets van haar gezicht kan zien. Zelfs niet haar haarkleur, want ook haar lokken heeft ze verborgen in haar kledij.

Een auto moet bruusk voor haar remmen, waarbij de chauffeur ook nog eens luid toetert. Het meisje trekt er zich niets van aan en glijdt sportief over de neus van de toeterende auto, waardoor ze op de andere rijstrook belandt. Ze jogt verder, alsof er niets gebeurd is. Ze passeert vlak voor mijn auto, waar ze halt houdt. Met haar rechterhand omsluit ze haar kap, en kijkt vervolgens mysterieus mijn richting uit. Ik leun wat meer voorover, in de hoop een glimp van het wonderlijke meisje op te vangen.

Ik moet bekennen dat ze beeldschoon is.

Donkerbruine ogen kijken me genadeloos aan en een geniepig glimlach siert haar lippen. Ze heeft een zongebruinde huid en een pluk ravenzwart haar valt rakelings langs haar oog. Mijn mond zou spontaan zijn opengevallen door haar verschijning mochten haar ogen niet plots goud kleuren en mochten haar irissen niet veranderen in smalle streepjes. Ze lijkt me te seinen, me op te dragen haar te volgen. En dan jogt ze gewoon verder, alsof er niets gebeurd is.